

[Aage Fogh.]

samarbejde mellem de nordiske lande kan nå frem til det store frihandelsområde under den ene eller den anden form. Det er ikke afgørende for os, om det, der bliver fremsat af England, eller det, der bliver fremsat af de seks, kan godkendes, om det er det, der skal optages igen, eller der skal optages forhandlinger på helt nyt grundlag. Det afgørende er, at vi gør, hvad vi kan for at tilstræbe det, vi anser for at være den mest ideelle ordning for fremtidens Europa.

Vi må altså gå forhandlingens vej, og det opfordrer jeg de højtærede ministre til, både den højtærede udenrigsminister og den højtærede økonomiminister. Vi håber, at det må blive vejen fremad. Det er den lykkeligste vej for Danmark, og det er den lykkeligste vej for hele Europa, hvis det kan lykkes at komme til et resultat gennem en årrække. Og jeg understreger til slut, at Danmarks økonomiske situation i dag ikke er af en sådan katastrofeagtig karakter, at den gør det nødvendigt for os pr. omgående at melde os til de seks.

Niels Andersen: Jeg vil gerne først takke udenrigsministeren og økonomiministeren for de redegørelser, vi har fået vedrørende de forhandlinger, der har været ført om markedsplanerne, og jeg vil benytte lejligheden til samtidig at takke for den måde, man har ført forhandlingerne på, idet man jo i meget vid udstrækning har anlagt det synspunkt, at vi måtte nå et positivt resultat; man har på alle måder været positivt indstillet. Jeg håber, det også bliver linjen, der skal følges fremover af vore ministre.

Imidlertid må man konstatere, at det, der foreligger redegørelse for nu, gør det klart, at hvad angår frihandelsområdets dannelse, er Maudlingkomiteens forhandlinger suspenderet, og det er vel næppe sandsynligt, at disse forhandlinger optages igen.

Det fremgår endvidere af udenrigsministerens redegørelse, at den europæiske kommission i Bruxelles under professor Hallsteins ledelse søger at få dannet et grundlag

for optagelse af nye forhandlinger vedrørende dannelsen af et frihandelsområde. Vi må håbe, at det lykkes professor Hallstein at nå frem til et grundlag, der kan føre til et gunstigt resultat. Den højtærede udenrigsminister sagde ganske vist, at man ikke skulle stemme forventningerne for højt i denne retning, og de forhandlinger, der har været ført, understreger for så vidt, at det skal man ikke gøre vedrørende handelsforhandlinger i det hele. Imidlertid fremgår det jo af redegørelsen, at der er mulighed for forhandlinger i april måned inden for samtlige OEEC-lande, og det er min opfattelse, at man må afvente udfaldet af disse forhandlinger, inden man går videre med hensyn til vor stillingtagen til vort tilhørsforhold til et større markedsområde.

Hvad angår det nordiske marked, har jeg nærmest det indtryk, at man indtager en afventende holdning over for de resultater, markedsplansdrøftelserne i øvrigt vil bringe. Det eneste, der er en realitet i dag, er fællesmarkedet, sammenslutningen af de seks centraleuropæiske lande. Man må ærligt og redeligt indrømme, at det er det eneste, der faktisk foreligger i dag, og dette indebærer, at der for dansk landbrugseksport, ja, for dansk eksport i det hele kan komme til at foreligge en forskelsbehandling med hensyn til de varepriser, vi kan opnå, og de varepriser, de samarbejdende lande kan opnå for tilsvarende varer. Man må også erkende, at der allerede på nuværende tidspunkt finder en diskriminering sted, og at denne diskriminering vil blive værre, efterhånden som tiden skrider frem, efterhånden som Romtraktaten bliver realiseret.

Imidlertid må man under sådanne omstændigheder spørge, hvad det er for problemer der foreligger, når der er tale om Danmarks eventuelle tilslutning til de seks eller i det hele taget om Danmarks tilslutning til et større markedsområde. I denne forbindelse var det uhyre interessant i dag at høre, at man fra venstres side kategorisk udtaler ønsket om, at Danmark skal tilknytte sig Romtraktaten. Landbrugs-